

EL LECTOR ESCRIU

Una alcohòlica i el Dr. Benítez

Sr. Director,
Voldria denunciar un fet que va succeir el dia 31 de juliol de 1987 cap a les 3 de la matinada a l'Hospital psiquiàtric de Salt.

La meua mare és una dona alcohòlica de fa uns 8 anys amb una desgana total de curar-se, amb un problema cada vegada més greu que li va atacant el cervell fins a tal punt que la nit passada va posar-se a xafar els mobles de l'habitació; altres vegades ha trencat vidres. Com vostè deu comprendre, Sr. Director, tots els veïns estan espantats per la fressa que fa a altes hores de la matinada, despertant les criatures petites, no deixant descansar les persones que l'endemà han d'anar a treballar. Doncs, quan té aquests atacs ens veïem obligades, la meua àvia i jo, perquè per desgràcia el meu pare és mort i no tinc més germans, a portar-la a l'Hospital. Com sempre vàrem actuar de la forma que ho havíem hagut de fer les dues vegades que havia estat ingressada. Telefonarem a la policia municipal i al metge perquè li posés una injecció per calmar-la i poder-la portar, ja que ella s'hi negava totalment. En arribar a l'Hospital ens va atendre el «doctor» Benítez, el qual després de llegir l'escript fet pel metge i l'historial de la seva fitxa va dir que no se la podia quedar si la meua mare deia que no; que si la volíem fer quedar havíem de portar una ordre judicial. El policia va dir al «doctor» Benítez si ell es feia responsable del que fes la meua mare; el «doctor» Benítez va expressar-se amb un rentar-se les mans i va marxar. Més tard va telefonar-hi el metge des de el poble per parlar-hi, però el «doctor» Benítez va continuar en la seva tossuderia.

El curiós del cas és que la Policia no s'havia trobat mai que els haguessin fet tornar cap a casa amb el malalt. De tan estranyats varen telefonar a la Policia de Girona per veure si a ells els havia passat alguna vegada i varen respondre que no els havien dit mai això que si ells no volen no es queden i fer tornar el malalt.

Ara, reflexionant ens preguntem:

Així una persona malalta per la beguda, droga, etc. té tot el dret a fer-te patir, a fer-te mal, perquè en aquests atacs, «doctor» Benítez, si se li dona per agafar un ganivet o encendre foc ho farà, perquè en el cas de la meua mare ho fa sense adonar-se'n; llavors no ho recorda però el mal ja és fet. Ja li vaig dir a la cara «doctor» Benítez, encara que ens mati de braços plegats, veritat?

Davant del fet, «doctor» Benítez, vostè nega l'ajuda principal a la malalta, la meua mare, i a nosaltres la seva família. Persones que diuen que són «Doctor», Sr. Benítez però que actuen amb tan poc interès quan veuen la veritat davant els seus ulls, no fan cap favor a la societat. **E.C.B. Cassà de la Selva.**

Halterofília

Sr. Director:
Li agrairia que inserís en el PUNT la carta següent, en contrarèplica a un assumpte referent a la Penya Doble 7, i al bon amic que féu les declaracions, i que avui surten en el diari local. Primerament, moltes mercès, al redactor i al fotògraf que vingueren i ens acompanyaren, en la nostra convocatòria al jovent gi-

Els mestres i el català

Senyor Director,
Em dol d'haver de fer certes precisions a la informació que publicueu en el vostre diari, avui dimecres 26 d'agost, en què intenteu fer resum de la carta que vaig enviar al Senador Francesc Ferrer en resposta a la seva lletra sobre els continguts de la prova específica de coneixement de Llengua i Cultura Catalanes que han de superar els opositors a places de professors d'Educació General Bàsica a les escoles de Catalunya.

1. Els opositors esmentats han d'acreditar els coneixements exigits de Llengua i Cultura Catalanes a través de la superació d'una prova específica de català. Només n'estan dispensats els mestres que hagin obtingut un títol acadèmic o diploma oficial que acrediti que ja posseeixen un coneixement suficient de les dites matèries (Decret 18/1986 i Ordre de 1r. d'octubre de 1986).

2. En la meua carta al Sr. Ferrer li parlo de la decisió del Departament de «millorar aquesta prova». En cap moment es diu que els mestres no hagin de demostrar un coneixement específic de la llengua catalana; per tant, és absolutament fals que jo hagi dit que «els mestres poden no saber català», com s'afirma en el títol del Punt Diari.

3. La superació d'aquesta prova específica pretén assegurar que tots els professors que han aprovat les oposicions poden fer la classe en català ja que el parlen i l'escriuen correctament, i tenen un coneixement

general de la nostra cultura. Però no suposa que siguin especialistes en llengua catalana —com ho són els Mestres Diplomats de Català, o els llicenciats en Filologia Catalana o altres diplomats equivalents—; per això, amb aquest únic examen d'oposicions no poden ensenyar llengua catalana al Cicle Superior.

4. Els opositors que no superen la prova específica de Llengua i Cultura Catalanes són adscrits a les escoles amb caràcter condicional, i no poden participar en successius cursos de trasllats fins que no han acreditat els coneixements específics de català exigits en la prova d'oposicions.

5. A la carta de resposta al Sr. Ferrer declaro la voluntat decidida del Departament d'introduir, en el marc de la normativa general que estableix l'Estat, millores qualitatives importants, i se n'exposen al Sr. Senador algunes de les ja previstes, com ara l'obligació de fer alguna de les proves d'especialitat íntegrament en català, o la d'incloure modificacions als temaris de Filologia. Cal saber, però, que les proves d'oposicions es convoquen per a tot l'Estat i que qualsevol modificació passa per l'acord conjunt de les Comunitats Autònomes competents i el Ministeri d'Educació.

Us agrairé la publicació d'aquest escrit per tal que quedi aclarit el sentit de la carta que vaig adreçar al Sr. Ferrer i Gironès.

Ben atentament. **Joan Guibert i Agell.** Conseller d'Ensenyament.

roní. Referent a l'esport de l'halterofília és veritat el que porta l'entrevista, però també va dir, lloant i encomiant els actuals components d'aquesta secció, no defalleixin i segueixin en el seu ritme de treball que molta gent no comprèn, té un valor enorme, i un sacrifici esportiu encomiable.

El sotasignat, present en l'entrevista, li demana que publicui aquesta missiva en favor d'aquests grans atletes i entrenadors, que participen activament, en fer caure rècords, i conquereixin títols de campions espanyols.

Moltes gràcies per la seva atenció, el saluda atentament. **Antoni Guatmoner Barbé.**

De Puig i el català

Sr. Director,
El Sr. de Puig demana «ètica intel·lectual» perquè segons el destacat funcionari espanyol, un tal Drou li ha tergiversat el contingut d'un seu treball. A veure, anem a pams amb això de l'«ètica intel·lectual», estudiem els elements que formen l'expressió.

1) Ètica. Això de l'ètica deu tenir a veure amb l'actuació del Sr. de Puig al Consell d'Europa, on presenta el català —un idioma que no té reconegut el caràcter de llengua territorial, una comunitat lingüística trossejada, uns parlants que no poden viure en la seva llengua, etc.— com un cas «modèlic». Tots sabem que aquesta dominació, «modèlica», té a veure amb el caràcter de l'Estat, del qual De Puig és fidel servidor. Quan li puguem per aquesta feina? A quart es cotitza el quilo d'ètica a Espanya?

2) Intel·lectual. Si la Universi-

tat és per naturalesa el marc propi de la cosa intel·lectual, voldria recordar que no fa massa temps una expressió del Sr. de Puig: «Jo estimo el català», es va convertir en la riota del Departament de Filologia; per ofendre s'ha de ser una mica més intel·ligent. Les seves idees sobre la llengua són el resultat d'una «ignorància» no gens innocent al servei de l'amo.

Per acabar, només diré que jo també crec que el reconeixement d'una llengua depèn d'una decisió política, d'un acte de poder. Aracil ja deia que una llengua era un dialecte amb exèrcit. Per això jo sóc independentista. El Sr. Serra ens ha ensenyat quin era el seu exèrcit, i el Sr. de Puig, servent del mateix amo, quina és de veritat la seva llengua. La resta és literatura.

Animem tots els Drous que queden per tal que segueixin insistint amb la seva ètica intel·lectual a veure, si al final el Sr. de Puig plega. Seríem feliços si l'acompanyessin els membres del Cercle Familiar i tota la fauna regional i regionalitzadora. **J. Font.**

Demanam brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims, si així ho sol·licita el seu autor.

Tots els carrers de Girona
El carrer dels Cavallers

545

El nom d'aquest carrer de Taialà té una curiosa història. Oficialment va ser batejat com a carrer dels Cavallers en el ple municipal de Girona de l'11 de desembre del 1984. Mai, abans, cap altre ajuntament no l'havia batejat. Però de fet tenia el nom de Jordi, amb placa i tot, des que va ser obert els anys seixanta, quan aquell territori formava part del municipi de Sant Gregori. Per entendre el perquè d'aquest nom, cal conèixer primer l'origen del carrer.

El carrer, juntament amb el que li és paral·lel —que actualment porta el nom de la Coma—, van ser oberts per fer el que encara s'anomena amb el qualificatiu, potser excessiu, de polígon Fina. No és pròpiament un polígon, sinó només dos carrers de cases de planta baixa, però aquest és el nom que ha tingut sempre aquell petit barri de Taialà, situat molt a prop de l'autopista i el límit del terme municipal.

El polígon Fina va ser promogut per Ricard Fina Melció, industrial constructor, «a efectes de dotar de vivienda al personal de su empresa», segons es llegeix en els papers que va presentar a l'ajuntament de Sant Gregori. L'ajuntament de Sant Gregori va tramitar-li un pla parcial que la Comissió Provincial d'Urbanisme va aprovar el 27 d'octubre del 1962. Es va publicar en el Butlletí Oficial de la Província el 29 de gener del 1963 i no hi va haver més tràmits.

Ricard Fina, conegut popularment com el comandant Fina perquè va tenir aquesta graduació fins que es va retirar de l'exèrcit per dedicar-se exclusivament a l'empresa de la construcció que havia heretat del seu pare —«Sucesor de Pedro Fina»—, és pare de l'arquitecte provincial de la Diputació de Girona, Josep Maria Fina i Segura, de l'arquitecte municipal de l'Ajuntament de Girona, Pere Fina, i de l'arquitecte municipal de Llançà, Ricard Fina.

El pla parcial es va desenvolupar sobre una superfície de 11.200 m². Es van urbanitzar els dos carrers, pavimentant-los amb formigó, es va obrir un pou per abastir d'aigua el polígon —en queda com a record un dipòsit molt visible entre els dos carrers— i es van distribuir les parcel·les. El pla parcial preveia que s'hi fessin cases aparellades, però es va modificar per donar-los l'estructura actual, ajuntant dues parcel·les en una i deixant més espai per a jardí. L'arquitecte Jordi Masgrau Boschmonar va fer un disseny de casa tipus. Els empleats de l'empresa «Sucesores de Pedro Fina» que van voler fer-se ells mateixos la casa, van comprar el terreny parcel·lat a bon preu. Per a aquells que no podien, Ricard Fina va fer construir cases que van ser llogades. Un altre nombre de parcel·les van ser venudes a persones alienes a l'empresa i aquestes van fer-s'hi cases que no seguien el model dissenyat per Jordi Grau ni el previst al pla parcial. L'ajuntament de Sant Gregori va autoritzar modificacions.

Les cases del carrer dels Cavallers corresponen a la primera categoria. Són totes idèntiques, de planta baixa i poca superfície, seguint el model de l'arquitecte Jordi Masgrau. Tenen una considerable superfície de terreny que en general és més dedicat a hort o es troba força descuartat. Tot

força diferent de les cases del carrer que li és veí, on no hi ha ni uniformitat ni senzillesa i hi predomina més aviat un cert aire senyorívol.

El carrer comença a la carretera de Taialà i acaba en un estret pont sobre el torrent Gàrrep. A l'altra banda del torrent hi ha el grup d'habitatges Germans Sabat. La primera cosa que es troba tot just travessat el pont només per a vianants és un petit espai lliure amb jocs per a la mainada i una torre d'aigües feta de maó. L'últim edifici que hi ha al carrer dels Cavallers, a la vora del torrent, és l'església de la Mare de Déu de la Pau. La primera missa la hi va dir el bisbe de Girona el primer de maig del 1967, amb el temple encara no del tot acabat. No és que s'hi commemorés la festa del treball, sinó la festivitat de «Sant José Artesano». Al costat de l'església, també a l'extrem nord del carrer, hi ha dues naus industrials, una a cada costat.

Un cop oberts els dos carrers del polígon, el nom que se'ls va donar van ser els de Llúcia —nom de la muller de Ricard Fina— i Jordi. No es va seguir cap tràmit amb l'Ajuntament perquè a Sant Gregori no hi havia costum que les denominacions de carrers fossin aprovades pel Ple municipal. Es posava la placa i ja n'hi havia prou. Això va ser el que es va fer amb aquest carrer.

El nom de Jordi va ser un homentge a Jordi Rodríguez, fill de capità de la policia nacional Casimiro Rodríguez Martín. Aquest policia, que era molt amic de Ricard Fina, tenia dos fills petits. Un dia, jugant tots dos a casa seva, el més petit, de set anys, va donar-se un fort cop al cap a la capçalera del llit i de resultes del cop va morir. Per compensar el dolor del seu amic, el promotor del polígon Fina va dedicar un dels dos carrers al nen de set anys mort.

L'any 1974, tots els terrenys del municipi de Sant Gregori que havien quedat entre el riu Ter i l'autopista, en construir-se aquesta, van ser agregats a Girona, i el polígon Fina va passar a dependre de l'Ajuntament de la ciutat dels quatre rius. El carrer dels Cavallers es va convertir així en el carrer situat en l'extrem més cap a ponent del terme municipal de Girona. Més enllà només hi ha un petit espai lliure i l'autopista.

El 15 d'octubre del 1981, el promotor va demanar a l'Ajuntament de Girona que es fes càrrec dels serveis, excepte l'aigua, que provenia d'un pou, «per cessar en las actividades profesionales». Posteriorment els habitatges del carrer han estat connectats a la xarxa general de distribució d'aigua potable de Girona i el pou ha deixat de prestar servei. El que havia estat concebut com a grup d'habitatges d'empresa es convertia en dos carrers més de la ciutat.

El 11 de desembre del 1984, l'Ajuntament de Girona va acordar canviar els noms originals. El d'en Jordi es va convertir en el dels Cavallers, i el de la Llúcia, en el de la Coma. Es va dir que el motiu era evitar la confusió amb els carrers de Santa Llúcia, Sant Jordi i Jordi de Sant Jordi ja existents a la ciutat. El nom dels Cavallers va ser escollit sense cap motiu especial, ni cap relació amb el lloc on es troba.

J. Fabre